

အလင်းအမှောင်

အလင်း

ညောင်ရေ

အလင်းအမှောင်

ဒီရိုင်း - ယုရိန်

Handwritten signature

မဲဝါ မွေးတဲ့ သား

တပို့တွဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ အညာမှာ အေးတုန်းဗျ။

"တပို့တွဲ ပေါက်လဲရယ်က ငုံစီစီ"ဆိုတဲ့ အတိုင်း ပေါက်ပွင့်ဖူးတဲ့ ရာ သီပေါဗျာ။ "နှာရည်ယိုရွဲ တပို့တွဲ"ဆိုတဲ့ အတိုင်း အပူတစ်ဝက်၊ အအေး တစ်ဝက်ဆိုတော့ နှာရည်ကလည်း တရွဲရွဲဗျ။ နှမ်းမနဲလို့ ခေါ်တဲ့ ထမနဲပွဲ တွေကလည်း ရွာတိုင်း ရွာတိုင်းမှာ တပျော်တပါး နွဲ့ကြလို့ ဗျို့။

တာတေတို့ ထနောင်ကုန်းမှာ တော့ သူကြီးပိုင်းထဲမှာ ထိုးတဲ့ ထမနဲ ပွဲက အကြီးဆုံးပေါ့ဗျာ။ ဒယ်မှ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ် ထိုးရတာဗျ။ ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိတဲ့ ကာလသားတွေ တစ်ယောက်မကျန် ခါးထောင်းကျိုက်ပြီး ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ထိုးရတဲ့ ပွဲပေါ့ဗျာ။

အခုလည်း တာတေ သူကြီးပိုင်းထဲက ထမနဲပွဲမှာ ဗျ။

"ကဲ တာတေတို့ အဆိုင်း ခဏနားကြဦး၊ လာ ဘိုးထင်တို့ အတွဲ တစ် လှည့်ဝင်ဦး"

ကျုပ်တို့ အတွဲက တစ်ဒယ်ကျသွားတော့ ခဏနားရသဗျ။ နောက်တစ်ဒယ်ကို နောက်တစ်တွဲ ဝင်ရတယ်။ နားတဲ့ လူတွေက မန်ကျည်းပင်ကြီးတွေအောက်မှာ ခင်းထားတဲ့ ဖျာကြမ်းပေါ်မှာ ရေနွေးကြမ်းပိုင်းဝင်ပြီး လက်ဖက်စား၊ ရေနွေးသောက်၊ ဆေးလိပ်သောက်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ စကားပိုင်းကလည်း ကောင်းသာဗျ။

ရွာထဲက လူကြီးပိုင်းကလည်း ရေနွေးကြမ်းပိုင်းမှာ ခန့်ခန့်ကြီးတွေ ထိုင်ပြီး ညွှန်ကြားလို့ ပေါ့ဗျာ။ လူငယ်တွေကလည်း လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း မသိတာရှိရင် လူကြီးတွေကို မေးကြရတာဗျ။ ဒီလိုနဲ့ တောဓလေ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းကြရတာပေါ့ဗျာ။

မီးတောက်၊ မီးလျှံ၊ မီးပျံ၊ မီးညွန့်တွေကြားမှာ ထမနဲဖျင်တဲ့ လူကဖျင်၊
ထိုးတဲ့ လူကထိုးနဲ့ ကြည့်လိုကတောင် ကောင်းသေးရောဗျာ။ လူကြီး
တွေ စကားဝိုင်းကလည်း အကြောင်းပေါင်းစုံဗျ။

"ဘိုးအောင်ဖေ အရင်တစ်ခါ ပြောပြတဲ့ တောထဲက ကလေးငိုသံ
ကြားတဲ့ အကြောင်းက တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာဗျ"

တောင်ပိုင်းက ကိုကြီးတင်မောင်က ပြောလိုက်တာဗျ။

"ဟေ ဘယ်လိုကွ တင်မောင်ရဲ့ ၊ တောထဲမှာ ကလေးငိုသံ ကြားတ
ယ် ဟုတ်စ၊ ဘယ်တောတုံး"

"ဘိုးအောင်ဖေ ပြောပြတာဗျ၊ အရှေ့ဘက်တောထဲမှာ တဲ့ ၊ သိချင်ရင်
ဘိုးအောင်ဖေကို မေးကြည့်လေဗျာ။ ကျုပ်က လုံးစေ့ပစေ့ ဘယ်ပြောတ
တ်တော့မှာ တုံး"

"ဘိုး ပြောပြပါဦးဗျ၊ ဘယ်တောမှာ ကလေးငိုသံကြားတာတုံး"

အနောက်ပိုင်းက ကိုကြီးထွန်းခင်က ကိုကြီးတင်မောင်ကို မေးလို့ မ
ရတော့ ဘိုးအောင်ဖေကြီးကို တိုက်ရိုက်မေးတော့တာဗျ။

"ကြာပါပြီ ထွန်းခင်ရာ ငါတို့ အရှေ့ဘက်တောကို
တက်တုန်းကအကြောင်းကို ပြောပြတာပါ"

"ပြောပါဦး ဘိုးရ"

"ဒီလိုကွ၊ ဒီတုန်းက ငါရယ်၊ ဟိုတလောက ဆုံးသွားတဲ့ မြောက်ပိုင်း
က ဘိုးတင်အုန်းကြီးရယ်။ ခြံတိုင်ခုတ်ဖို့ ဆိုပြီး အရှေ့ဘက်တောကို တ
က်ကြတာကွ၊ လှည်းကို တောင်ခြေက အိမ်စုလေးမှာ အပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ငါတို့
နှစ်ယောက် တောင်ပေါ် တက်လာကြတာ၊ ဝေလီဝေလင်းလေးပေါ့ကွာ၊
"အူဝဲ အူဝဲ"နဲ့ ကလေးငိုသံကြားတော့ ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လန့်သွား

ကြတာကွ။ ဒီတောထဲမှာ ဘယ်သူက ကလေး လာမွေးမှာ တုံး ထွန်းခင် ရာ၊ ဒါနဲ့ ငါက ..."

"ကိုတင်အုန်း ကျုပ်တော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ၊ တောထဲ ဆက် မဝင်ဘဲ ပြန်ကြရင် ကောင်းမလား"

လို့ တိုင်ပင်တော့ ကိုတင်အုန်းက ...

"ဟာကွာ အောင်ဖေရာ၊ အခြေအနေလေး ဘာလေး ကြည့်ကြသေး တာပေါ့ကွာ"

လို့ ပြောပြီး ငါတို့ နှစ်ယောက် ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြတာကွ။ က လေးကလည်း ငိုတာ အသံကို ပြာနေပြီဟေ့။

"အူဝဲ၊ အူဝဲ၊ အူဝဲ"

"အင်း၊ အင်း ၊ ကျွတ်၊ ကျွတ်၊ ကျွတ် ၊ ကျွတ် ၊ ကျွတ်"

ဟာ ကလေးချောတဲ့ မိန်းမသံတစ်သံပါ ကြားရတယ်ဟေ့။ ကလေး လည်း အငိုတိတ်သွားတယ်။ ကိုတင်အုန်းကြီးက ငါကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးငေါ့ပြတယ်ကွ။ ငါကတော့ တော်တော်ကို ကြောက်နေပြီကွ။ ကိုတင်အုန်းကြီး ကြည့်ရတာလည်း ကြောက်နေတဲ့ ပုံပါပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးက ရဲတော့ ရဲသားကွ။

"အောင်ဖေ၊ မင်းကြောက်ရင် ဒီမှာ နေခဲ့၊ ငါတော့ ကလေးငိုတဲ့ နေရာကို သွားကြည့်ဦးမယ်၊ သိပ်မဝေးဘူးကွ၊ ငါနေရာကို မှန်းမိတယ်"

လို့ ငါ့ကို တိုးတိုးလေး ပြောတယ်ကွ။ ငါလည်း ဘယ်နေခဲ့ရဲမှာ တုံး ကွာ။

"ဟာ ဘယ်ဖြစ်မှာ တုံး၊ ကျုပ်ပါ လိုက်မှာ ပေါ့"

လို့ ပြောပြီး သူ့နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့ရောဟေ့။ သိပ်မသွားလိုက်ရပါဘူးကွာ၊ ကလေးငိုတဲ့ နေရာကို ရောက်ရောဟေ့။ အဲဒီနေရာမှာ ငှက်ပျောဖက်နှစ်ရွက် ခင်းထားတာတွေ့တယ်ကွ။ ပြီးတော့ ငှက်ပျောဖက်ပေါ်မှာ ကလေးဦးထုပ်ကလေး တစ်လုံးတွေ့တယ်။ ဦးထုပ်က မွေးကင်းစ ကလေးတွေဆောင်းတဲ့ သိုးမွေး ဦးထုပ်ကလေးကွ။ ကလေးတော့ မတွေ့တော့ဘူး။

"ဟင် ဒါဆိုရင် ကလေးငိုသံ ကြားတာ တကယ်ပေါ့ဘိုးရဲ့ "

ကိုကြီးထွန်းခင်က ဝင်ပြီးမေတာဗျို့။ ဘိုးအောင်ဖေကြီးက ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာလိုက်သေးသဗျ။ ပြီးတော့မှ ပြောတာ။

"တကယ်ပေါ့ကွ ထွန်းခင်ရဲ့ ၊ ကလေးဦးထုပ်ကလေးတောင် တွေ့ပါတယ်ဆိုမှ ကွာ၊ တကယ်ပေါ့"

"ဒါဆို ကလေးက ချက်ချင်းဘယ်ရောက်သွားတုံးဗျ"

"အေး ... အဲဒါပေါ့ကွ၊ ငါနဲ့ ကိုတင်အုန်းကြီးလည်း အနီးအနားမှာ လိုက်ပြီးရှာကြည့်ရတာပေါ့ကွာ၊ တောကောင်တွေ ဘာတွေများ ချီသွားသလားလို့ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတွေ့ဘူးကွ၊ ကိုတင်အုန်းကြီးက ငယ်ငယ်က မုဆိုးလေးဘာလေး လုပ်ဖူးတော့ သူက ခြေရာတွေ ဘာတွေ ကြည့်တတ်တယ်လေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ကို မတွေ့တာကွ"

"နို့ ဘိုး စောစောကပြောတဲ့ အထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ကလေးချောတဲ့ အသံ ကြားရတယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်ကွ ထွန်းခင်ရ၊ အဲဒီကလေးချောတဲ့ မိန်းမလည်း မတွေ့ဘူးကွ၊ ငါကတော့ ကြက်သီးတွေတောင် ထနေပြီဟေ့၊ နောက်တော့လည်း ငါတို့ နှစ်ယောက် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး

ရွာပြန်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုတင်အုန်းကြီးရော ငါရော ဒီအကြောင်းကို ဒီနေ့အထိ မမေ့ကြဘူးကွာ၊ ကိုတင်အုန်းမဆုံးခင် တစ်လလောက်ကတောင် ဒီအကြောင်း ပြောသေးတယ်"

ဘိုးအောင်ဖေက ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဆက်ပြီးဖွာနေတယ်ဗျ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားဗျ။ လူမရှိတဲ့ တောထဲမှာ ကလေးငိုသံက ဘယ်လိုကြားရတယ်ဆိုတာ ဘိုးအောင်ဖေ ဘယ်သိနိုင်မှာ တုံးဗျာ။ ကျုပ်တောင် ဘိုးအောင်ဖေ ပြောတာကို နားထောင်ရင်းနဲ့ တောထဲက ကလေးငိုသံကို တွေးနေမိသေးတယ်။၏

ထမနဲ့ပွဲတွေ ပြီးသွားတော့ နေ့ပူပြီး ညချမ်းတဲ့ တပေါင်းလကို ရောက်တော့တာပေါ့ဗျာ၊ ပူပြီဗျို့၊ ပူချက်ကတော့ ကမ်းကုန်တာပါပဲဗျာ။

တစ်နှစ် တစ်ခါ ခံစားရတဲ့ အညာနွေရဲ့ အရသာလေဗျာ။ ကျုပ်က မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး "ဝေတာလဝတ္ထု"ဆိုတဲ့ စာအုပ်ဟောင်းလေးကို ထိုင်ပြီးဖတ်နေတာဗျ။

"တာတေ ဘာစာတွေများ ဖတ်နေတာတုံးကွ"

ကျုပ် စာဖတ်နေရင်းကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝိုင်းထဲကို ခြေလှမ်းခပ်လေးလေးနဲ့ ဝင်လာတာက ကိုဘထွန်းကြီးဗျ။

"ဟာ ... လေးလေးဘထွန်း လာဗျို့"

ကျုပ်က ဖိတ်မန္တာပြုလိုက်တော့ လေးလေးဘထွန်းကြီးက ကျုပ်နားမှာ ဝင်ထိုင်တယ်ဗျ။

"တာတေ လေးလေးကို ဓားသွေးကျောက် ခဏငှားစမ်းပါဦးကွ၊ လေးလေး တောခုတ်ဓား သွေးချင်လို့ ၊ လေးလေးကျောက်က နှစ်ပိုင်းကျိုးသွားလို့ ကွ"

"ပါးသွားလို့ ရှိမှာ ပေါ့ လေးလေးရဲ့ "

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ပါးပြီး ခါးခွက်နေတာ ကြာပြီလေ၊ မနေ့က တော့ ကျိုးသွားတယ် "

"လေးလေးရဲ့ ဓားသွေးကျောက်က သဘာဝကျောက်လား၊ ဖော်ကျောက်လား "

"ဖော်ကျောက်ကြီးတွေ၊ သွေးလို့ တော့ ကောင်းသား "

"ကျုပ်ကတော့ သဘာဝကျောက်ကို ပိုကြိုတယ်ဗျ၊ နေဦး ကျုပ် ဓား သွေးကျောက် သွားယူလိုက်ဦးမယ် "

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျုပ်က နောက်ဘက် ရေကပြင်မှာ ချထားတဲ့ သဘာဝကျောက်နီနီကြီးကို ယူ လာပြီ လေးလေးကို ပေးလိုက်တယ်။

"အေး ... အေး ၊ ငါ သွေးပြီးပြီးချင်း ပြန်လာပို့ပါမယ် "

"ဟာ ရပါတယ်ဗျ လေးလေးရ၊ ချက်ချင်းပို့ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါထက် ဓားသွေးပြီး ဘာတွေခုတ်မလို့ တုံး "

"မနက်ဖြန် တောတက်ပြီး ထင်းလေးဘာလေး ခုတ်မလို့ ကွ၊ လှည်း ကောက်ပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ၊ မင်းလည်း ထင်းလိုရင် လိုက်ခဲ့လေ တာတေ "

"ဟာ မလိုသေးဘူးဗျ လေးလေးရ၊ ကျုပ် ဟိုတစ်နေ့ကတင် တောတက်ပြီး ခုတ်ထားတာ၊ လေးလေးသား အောင်ထိန်ကို ခေါ်သွားပေါ့ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း သွားမှာ တုံး "

"ဟာကွာ၊ အောင်ထိန်အကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ တာတေရ၊ မင်း ညီအောင်ထိန်က သူရဲဘော လွှတ်ကြောင်တာကွ "

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"ဟိုတစ်ခါက ငါနဲ့ တောတက်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါ တောထဲက သမုန်းအိုင်ကြီးနားမှာ ကလေးသိပ်တဲ့ မိန်းမသံ ကြားတယ်ဆိုပြီး ကြောက်လို့ လေ။ အခု အဖော်ခေါ်တော့ မလိုက်ရဲတော့ဘူးဟေ့"

"လေးလေးကရော သူကြားတဲ့ အသံ မကြားလို့ လား"

"ငါကတော့ မကြားပါဘူးကွာ၊ ကလေးချောသံလည်း မကြားဘူး၊ လူကြီးချောသံလည်း မကြားဘူး တာတေရေ"

ကျုပ်က လေးလေးဘထွန်း ပြောတာကို သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။

"ဟာ ... အဘက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကိုကြီးတာတေဆီကို လာလည်တာလား"

ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အောင်ထိန် ရောက်လောတာဗျ။

"ဘယ်က လာလည်ရမှာ တုံး၊ ဓားသွေးကျောက် လာငှားတာကွ၊ မင်းကို ခိုင်းမလို့ ကြည့်တာ မတွေ့လို့ ငါ့ဘာသာလာငှားရတာ"

"ကျုပ်က ကျောက်ခဲတို့ သံမဏိတို့ ၊ ဒူးရှည်တို့ နဲ့ သွားကစားနေတာဗျ"

"အေး ... အေး ကစားသာကစား အောင်ထိန်ရေ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကစားတာနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ"

အောင်ထိန်ဆိုတဲ့ ကောင်က ကျောက်ခဲတို့ နဲ့ မှ အသက်အတူတူဗျ။ လူက ပုပြတ်ပြတ်၊ ဂင်တိုတို၊ ခေါင်းက ဆံပင်တွေကလည်း ထောင်နေအောင် သန်တာဗျ။ ခရုကက်လို့ ခေါ်တဲ့ နောက်က ရှိတ်ထိုးထားတဲ့ ပုံမျိုး

ဗျ။

ကျုပ်တို့ နားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ အောင်ထိန်ကို မော့ကြည့်ပြီး ကျုပ်က မေးလိုက်သည်။ ။

"အောင်ထိန် ဟိုတလောက မင်းအဘနဲ့ တောတက်တုန်းက ဘာသံကြားခဲ့လို့ တုံး"

ကျုပ်မေးလိုက်တော့ အောင်ထိန်က အံ့သြပြီး သူ့အဘ လေးလေးဘ ထွန်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ သေသေချာချာ ပြောတာဗျ။

"မိန်းမတစ်ယောက် ကလေးသိပ်တဲ့ အသံဗျ ကိုကြီးတာတေရ၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြားတာ"

"ဘယ်ဘက်က ကြာတာတုံးကွ"

"ကျုပ်နဲ့ အဘနဲ့ ထင်းခုတ်နေကြတဲ့ မြောက်ဘက်က ကြားတာဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ သမုန်းပင်တွေ အများကြီးပေါက်တဲ့ ရေအိုင်ကြီးရှိ တယ်မို့လား၊ အဲဒီဘက်ကလို့ ထင်တာပဲဗျ"

"မင်း အဘရော မကြားဘူးလား"

"ဟာ မကြားဘူးဗျ။ ကျုပ်က အဘ ကြားလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်အ သံ၊ ကလေးချောနေတာကို ပြောလည်း အဘက ငါမကြားဘူးလို့ ပဲ ပြောတာ၊ အဘကြောက်လို့ မပြောတာလို့ ကျုပ်တော့ ထင်တာပဲ"

"ဘာကွ ငါက ကြောက်မလား ငအောင်ထိန်ရဲ့ ၊ အဲဒီတောကို မင်းမ ပါဘဲလည်း ငါတစ်ယောက်တည်း သွားဖူးတာပဲ"

သားအဖနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်က ရယ်မိရောဗျ။ အောင်ထိန်

ကလည်း ရယ်နေတယ်။ လေးလေးဘထွန်းကတော့ သူမကြောက်တဲ့ အကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောသေးသမျှ။

"ငါအသက်သုံးဆယ်လောက်က အရှေ့ဘက်တောကို မြှောက်ပိုင်းက တင်အောင်တို့ ညီအစ်ကိုရယ်၊ အရှေ့ပိုင်းက ဖိုးမောင်တို့ ညီအစ်ကိုရယ် နဲ့ စုပြီး တင်းကုတ်ဆောက်ဖို့ တိုင်တက်ခဲ့ကြတာဟေ့၊ တောထဲမှာ ည အိပ်ပြီး ခုတ်ရတာ၊ စားအိုးစားခွက်နဲ့ တက်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ဖိုးမောင်ဆို တဲ့ ကောင်က ဘိထောင်တာ သိပ်ကျွမ်းတာကွ ..."

(ဘိထောင်တယ်ဆိုတာ သားကောင်ကို သံညပ်နဲ့ ထောင် ဖမ်းတာကို ပြောတာမျှ)

"သံညပ်နဲ့ လား လေးလေး"

"အေး ... သံညပ်နဲ့ ကွ၊ ဒီကောင့်ဆီမှာ သံညပ်မှ မျိုးစုံရှိတာ တာတေ ရ၊ အဲဒါနဲ့ ညဘက် ဘိထောင်ထားတော့ မနက်ကျ သွားကြည့်တဲ့ အခါ တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင် မိနေရောဟေ့၊ တောကြောင်ကြီးမှ နည်း တဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ ပဲ ငါတို့ ငါးယောက် တောကြောင်သား ချက်ပြုတ်စားကြတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ တစ်နေကုန် တိုင်ခုတ်ကြ၊ ညကျတော့လည်း တောကြောင်သားနဲ့ ထမင်းကြိတ်ကြ ပေါ့ကွာ၊ မီးဖိုဘေးမှာ ငါတို့ ငါးယောက် တန်းစီပြီး အိပ်ကြတာပေါ့ကွာ"

"ညောင်၊ ညောင်၊ ညောင်၊ ညောင်"

ဆိုပြီး တောထဲက တောကြောင်အော်သံ စကြားတာ။ အသံက ခပ် ဝေးဝေးကနေ ကြားရာက တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာတာကွ။ ပြီး ကြောက် တစ်ကောင်အော်သံကနေ ကြောင်နှစ်ကောင်အော်သံ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီး တော့ သုံးကောင်၊ လေးကောင်၊ ငါးကောင်။

"ဟင် ကြောင်သံတွေ များ လာတာလား လေးလေး"

"အေးလေကွာ တဖြည်းဖြည်း ကြောင်သံတွေ များ လာပြီးတော့ တို့ အနားကို ကပ်လာတာဟေ့၊ ငါ့စိတ်ထင် ကြောင်အကောင်တစ်ရာလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်"

"ဟာ လေးလေးတို့ ကြောင်တွေကို တွေ့လို့ လား"

"တွေ့ပါပြီလားကွာ၊ ငါတို့ နဲ့ မနီးမဝေးမှာ လာပြီးအော်နေကြတာကွာ ၊ မှောင်ထဲမှာ မျက်လုံးတွေ စိမ်းတောက်နေတာကွာ၊ မျက်လုံးတွေမှ အများကြီးကွာ၊ ငါတို့ ကိုပတ်ပြီး ဝိုင်းထားတာကွာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့် တာတေရာ၊ တောထဲမှာ ညဘက်ကြီး မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း တောက်တောက်ကြီးတွေနဲ့ ကြောင်အကောင် တစ်ရာလောက် ဝိုင်းပြီးအော်နေတာ၊ တော်ရုံတန်ရုံလူဆို ရင်သွေးတောင်ပျက်သွားမှာ ကွာ၊ ငါတို့ ငါးယောက်စ လုံးကတော့ လူကြမ်းတွေဆိုတော့ ကြောက်ပေမယ့် ဒီအတိုင်းပဲ ပေကြည့်နေကြတာကွာ"

အောင်ထိန်တောင် ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ပြီး သူ့အဘလေးလေး ဘထွန်း ပြောတာကို ငေးပြီးနားထောင်နေရောဗျ။

"ပြောပါဦး လေးလေးရဲ့ ၊ နောက်တော့ ဘာဆက်ဖြစ်တုံးဗျ"

လေးလေးဘထွန်းက ကျုပ် တည်ထားတဲ့ နဂါးဆေးပေါ် လိပ်ကလေးကို နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ ဖွာလိုက်သေးတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောတာ

။

"ကြောင်အော်သံတွေက ပထမ "ညောင်၊ ညောင်"နဲ့ အော်နေရာက နေ "ဝေါင်၊ ဝေါင်"ဆိုပြီး အသံပြောင်းသွားရောဟေ့၊ ပိုပြီးကြောက်စရာ ကောင်းလာတာကွာ၊ ငါတို့ ပေပြီးကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ငါတို့ ကို ဝိုင်းထား

တဲ့ ကြောင်တွေက တို့ ကိုစပြီး ပတ်တော့တာကွ"

"ဗျာ ... လေးလေးတို့ ကို ပတ်တယ် ဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ငယ်ငယ်က ကလေးတွေ လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကစားသလိုလေကွာ၊ မျက်လုံးစိမ်း စိမ်းကြီးတွေနဲ့ ငါတို့ ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကစားသလို ပတ်တော့တာပဲဟေ့၊ "ဝေါင်၊ ဝေါင်၊ ဝေါင်"ဆိုတဲ့ အသံကြီးတွေနဲ့ အော်ရင်း ငါတို့ ကို ကြောင်အကောင်တစ်ရာလောက် ပတ်နေတာကွ၊ ငါတို့ လည်း တောခုတ်စားတွေ ကိုင်ပြီး သတိနဲ့ ကြည့်နေရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ တင် ငါက သတိထားမိသွားတယ်ကွ တာတေရ၊ ကြောင်တွေတို့ ကို ဝိုင်းထားတဲ့ အဝိုင်းက တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာတာကွ၊ ဒီအကြောင်း ငါက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်တော့ ဖိုးမောင်ညီ ဖိုးအောင်က ပြောတာကွ"

"ဟာ ကျုပ် ခုမှ သတိရသွားပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ အဘမသေခင်က ပြောသွားဖူးတယ်၊ "မှ င်စာတော"ဆိုတာ ရှိသတဲ့ ၊ ဒါပဲထင်တယ်ဗျ၊ မှ င်စာတွေက ကြောင်လိုပဲတဲ့ ၊ ကြောင်လိုအော်ပြီး အုပ်လိုက်ကြီး ပတ်တာတဲ့ ၊ အပတ်ခံရတဲ့ လူတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အညှို့ခံရသလိုဖြစ်ပြီး သတိလစ်ကုန်ကြတာတဲ့ ဗျ၊ သူတို့ ပတ်တဲ့ ဝိုင်းကြီးက တဖြည်းဖြည်း သေးသေးလေး လာပြီး နောက်ဆုံးလူတွေကို ခုန်အုပ်ကြတာတဲ့ ဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား ဖိုးအောင်၊ ခုန်အုပ်တော့ ဘာဖြစ်တုံးကွ"

"ဟာ အားလုံး သေကုန်ရောတဲ့ ဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါတို့ ဘာလုပ်မတုံး"

"ကျုပ်တို့ သတိမလစ်ခင် တစ်ဖက်ဖက်ကို ဖောက်ပြီး ပြေးရမှာ ပဲဗျ၊ ကဲ ခင်ဗျားတို့ ပါတဲ့ လောက်လေးခွတွေ ထုတ်ကြလောက်စာလုံး လွယ်

အိတ်တွေ စလွယ်သိုင်းထားကြ၊ ကျုပ်ပစ်တဲ့ ဘက်က ကြောင်တွေကို ဝိုင်းသာပစ်ကြဗျာ၊ သူတို့ စည်းဝိုင်းပေါက်သွားရင် အဲဒီပေါက်တဲ့ ဘက်က နေ့စွတ်သားပြေးပေတော့၊ လူစုမကွဲစေနဲ့ ၊ လရောင်လေး နည်းနည်းရှိတာပဲ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မြင်နေရမှာ ပေါ့"

ပြောရင်းနဲ့ ဖိုးအောင်က ကြောင်တွေကို အကဲခတ်နေတယ်။ ကြောင်ဝိုင်းကြီးကလည်း ကျဉ်းကျဉ်း လာပြီပေါ့ကွာ။ ဒီမှာ တင် ဖိုးအောင်က စပစ်တော့တာဟေ့။ ငါတို့ လေးယောက်လည်း သူပစ်တဲ့ ဘက်ကို ဝိုင်းပစ်ကြတာပေါ့ကွာ။ တော်တော်ကို ပစ်ယူရတာကွ။ ကြောင်တွေက သူတို့ စည်းကို မကျိုးအောင် တောင့်ခံနေကြတာ။ နောက်တော့ ဖိုးအောင်က နေဦးဗျ။ ကျုပ်မေ့နေလို့ အဘပြောသွားတာရှိတယ်ဆိုပြီး လောက်စာလုံးတွေကို မြေကြီးပေါ် ပုံလိုက်ပြီး သေးနဲ့ ပန်းတာဟေ့။

"ဒါနဲ့ ပစ်ကြ၊ ဒါနဲ့ ပစ်ကြ"

လို့ "ဖိုးအောင်ပြောတော့ ငါတို့ လည်း စိုနေတဲ့ လောက်စာလုံးတွေနဲ့ ပစ်ကြရတာပေါ့ကွာ။ သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေတော့လည်း မရွံ့နိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ"

"နေပါဦး လေးလေးရဲ့ ၊ သေးစိုနေတဲ့ လောက်စာလုံးနဲ့ ပစ်တော့ ဘာဖြစ်တုံး"

"ဟာ ကြောင်တွေ ပြေးတော့တာပေါ့ကွ"

"ဟာ ဟုတ်လားဗျ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ က လူငယ်တွေ မှတ်ထားကြ၊ မှ င်စာဆိုတာ လူသေးကို အလွန်ကြောက်တာကွ တာတေရ"

"ကိုဖိုးအောင် သတိရသွားလို့ တော်တော့တာပေါ့လေးလေးရာ"

"အေးပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင် အခုထိ ဘယ်ရှိတော့မှာ တုံး၊ မှ င်စာ
တောမှ မှ င်စာတွေပတ်လို့ သေပြီပေါ့ကွာ"

"ပြောပါဦး လေးလေးရဲ့ ၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်တုံး"

"ဒီကောင်တွေ စည်းပေါက်သွားတဲ့ ဘက်ကနေ ငါတို့ ထွက်ပြေးရ
တာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေကလည်း အတော်လေးလည်တာကွ၊
စည်းပေါက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ဆက်မပတ်တော့ဘဲ မှောင်ထဲကို
ဝင်ပြေးပြီး ပျောက်သွားကြရောဟေ့"

"အဘ အဲဒါ မှ င်စာတွေပေါ့နော်"

အောင်ထိန်က သူ့အဘကို မေးတာဗျ။

"အေးပေါ့ကွ၊ မှ င်စာတွေပေါ့ ငါ့သားရဲ့ "

"ဟာ အဘတို့ က သတ္တိတော်တော်ကောင်းတာပဲဗျ"

"အေး ... အဘကလည်း ဒါကိုပဲ ပြောတာလေ၊ အဘမကြောက်တ
တ်ဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြောပြတာပဲ"

"နေဦး လေးလေးရဲ့ ၊ ကျုပ် တစ်ခုတွေးမိလို့ ဗျ"

"ဘာတုံးကွ တာတေရ"

"လေးလေးတို့ ချက်စားတာ တောကြောင်ရော ဟုတ်ရဲ့ လားဗျ၊ မှ င်
စာများ ဖြစ်နသလားဗျာ"

"ဟာ ဒါတော့ မသိဘူးကွ၊ ငါတို့ မိတာတော့ ကြောင်ကြီးပဲကွ၊ ဆူလို
က်တဲ့ အကောင်ကြီးကွာ၊ စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့
တော့ကွာ"

"လေးလေးပြောတာ ဟုတ်မယ်ဗျ။ ကျုပ်အဘရဲ့ သူငယ်ချင်း မီး

လောင်ကုန်းမှာ နေတဲ့ ဘိုးစိန်မောင် တစ်ခါလာလည်ရင်း အဘကို ပြောပြဖူးဖယ်ဗျ"

"အေး ... ပြောပါဦးကွ တာတေရ၊ ဗဟု သုတ ဖြစ်တာပေါ့ကွာ"

"ဘိုးစိန်မောင် ငယ်ငယ်ကတဲ့ ၊ သူ့မိဘတွေက နွားစားစဉ်းဖို့ ပြောင်းရိုးတွေ ကုန်နေလို့ သူ့ကို ပြောင်းရိုးခုတ်လွှတ်လိုက်တာတဲ့ ဗျ။ သူတို့ ရွာ နောက်ဘက်က သူတို့ယာထဲမှာ စိုက်ထားတဲ့ ပြောင်းရိုးတွေ သွားခုတ်ရတာတဲ့ ဗျို့၊ ပြောင်းရိုးတွေ ခုတ်ပြီးလို့ လှည်းပေါ်တင်နေတုန်း နွားတွေက တဖူးဖူးနဲ့ နှာတွေမှုတ်ရောတဲ့ ဗျာ၊ ဒါနဲ့ မြွေတွေဘာတွေ လားဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လှည်းအောက်ကနေ ကြောင်နက်တစ်ကောင် ပြေးထွက် လာပြီး သူ့ကို ပတ်ထားတဲ့ ဗျို့။ စောစောက လေးလေးပြောသလိုပဲ၊ အဝိုင်းကျယ်ကျယ်ကနေ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာတာတဲ့ ၊ ဒီမှာ တင်ဘိုးစိန်မောင်က ဒါ မှ င်စာပဲဆိုတာ သိသွားပြီး ထွက်ပြေးမယ်ကြံတော့ ခြေထောက်တွေက ကြွလို့ မရတော့ဘူးတဲ့ ဗျာ။

ဒီတော့မှ ဘိုးစိန်မောင်က တအားကြောက်သွားပြီး အနီးအနား ယာတွေမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူတွေ ကြားအောင် ကုန်းအော်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး အော်မယ်လုပ်ပေမယ့် ပါးစပ်က ဟလို့ မရဘူးတဲ့ ဗျာ။ ဒီမှာ တင်ဘိုးစိန်မောင်လည်း တအားကြောက်သွားပြီး သေးတွေ ထွက်ကျရောတဲ့ ဗျ။ သူ့ကို ပတ်နေတဲ့ မှ င်စာက ဆက်ပြီးမပတ်တော့ဘဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သတဲ့ ၊ ပြီးတော့နဲ့ ပြောင်းပင်တွေကြားလို့ ဝင်ပြီးပြေးသွားရောတဲ့ ဗျာ။ ဒီတော့မှ ဘိုးစိန်မောင်ကြီးလည်း ခြေတွေလက်တွေ လှုပ်လို့ ရ လာပြီး ရွာကို တစ်ချိုးတည်း လှည်းမောင်းပြေးတော့တာပဲဗျို့"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား ဘိုးစိန်မောင်ကို ငါသိတောပေါ့ တာတေရ၊ လွှတ်

သဘောကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးကွ"

အဲဒီနေ့က လေးလေးဘထွန်းတို့ သားအဖ ကျုပ်နဲ့ စကားကောင်းနေ လိုက်ကြတာ တော်တော်ကိုကြာမှ ပြန်သွားတာမျိုး။

"တာတေ နေ့လယ်က ဘထွန်းတို့ သားအဖ မင်းကို ဘာတွေပြောကြ တာတုံးကွ"

ညရောက်တော့ အဘက ကျုပ်ကို မေးတာမျိုး။ နေ့လယ်က လေး လေးဘထွန်း ပြောတာတွေကို နားစွန်နားဖျားကြားလို့ ရှိမှာ ပေါ့ဗျာ။

"သူ့အသက်သုံးဆယ်လောက်က အရှေ့ဘက်က တောကို တက်တုန်း က မှ င်စာတောကို ရောက်တဲ့ အကြောင်း ပြောတာပါ။ တောထဲမှာ ည အိပ်တော့ မှ င်စာတွေ ကြောင်ပုံစံနဲ့ သူတို့ ကို ပတ်တာတဲ့ အဘရ၊ အ ကောင်တစ်ရာ မကဘူးဆိုပဲ"

"ဪ အရှေ့ဘက်က မှ င်စာတောကို ပြောတာထင်ပါတယ်၊ အဘ တို့ လည်း တက်ဖူးတာပါပဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူးကွာ၊ ဘထွန်းတို့ က တစ်ခုခုမှားသွားလို့ ရှိမှာ ပါ"

"ဟာ ဟုတ်တာပေါ့ အဘရဲ့ ၊ ဒီလူတွေက ကြောင်ကိုဘိထောင်ပြီး ချက်စားကြတာဆိုပဲ၊ အဲဒီမှာ တင် မှ င်စာတွေရောက် လာပြီး ဝိုင်းတာတဲ့ ဗျ"

"အို ... တယ်လည်း မိုက်တဲ့ ကောင်တွေပါလား၊ မှ င်စာတောကိုတ က်ရင် ကြောင်မပစ်ရဘူးဆိုတာ နားမှ မလည်ဘဲကိုး၊ အဲဒီတောမှာ က ဘယ်ဟာကကြောင်၊ ဘယ်ဟာက မှ င်စာဆိုတာ ဘယ်သူမှ ခွဲနိုင်တာ မ ဟုတ်ဘူး ၊ မသေတာပဲ ဒီကောင်တွေ ကံကောင်းလှပြီပေါ့ကွာ"

"ပြီးတော့ သူ့သားအောင်ထိန်ကလည်း ပြောသေးတယ် အဘရ၊ ပြီး

ခဲ့တဲ့ အခေါက်က သမုန်းအိုင်ဘက်မှာ ထင်းခုတ်နေတုန်း ကလေးချော သံ ကြားလိုက်တဲ့ ဗျ"

"တောက်တီး တောက်တဲ့ ကွာ၊ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဘယ်မိန်းမက လာပြီ ကလေးချောမှာ တုံး၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တောထဲမှာ ကြက်သံ၊ ငှက်သံ၊ လေတိုက်တဲ့ အသံတွေက လူလံလိုလို ဘာလိုလို ထင် မိတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့လေ"

"သမုန်းအိုင်ဆိုတာ ဘယ်နားကို ခေါ်တာတုံး တာတောရဲ့ "

အမေကလည်း ဝင်ပြီးမေးတယ်။ ကျုပ် မပြောခင်အဘကပဲ ပြောလို က်တယ်။

"သမုန်းအိုင်ဆိုတာ ဟိုဟာပေါ့ဟယ်၊ သစ်မလဲကုန်း မရောက်ခင် သ မုန်းပင်တွေ အများကြီးပေါက်တဲ့ ရေအိုင်ကြီးကို ပြောတာပေါ့ ငွေစိန်ရ ယ်"

"ဪ အဲဒီအိုင်ကြီးလား၊ တောကောင်တွေ ညဘက်ရေသောက်တဲ့ အိုင်ကြီးလို့ ကျုပ်တို့ ဘိုး ပြောဖူးတာပဲ"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအိုင်ကြီးကိုပြောတာ"

"နေပါဦး အဘရဲ့ ၊ သစ်မလဲကုန်းကြီးက တော်တော်မြင့်တာဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ သစ်မလဲလို့ ခေါ်တာတုံး"၏

"အဲဒါ တောင်ပူစာကြီးကွ၊ ဒါကြောင့် မြင့်တာပေါ့၊ ဒီလိုကွ၊ အဲဒီကုန်းကြီးပေါ်မှာ သက်ရင့်သစ်ပင်ကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဘယ် သူမှ မလှဲရဲလို့ ကျန်နေတာပေါ့ လူလေးရ၊ လှဲရဲလို့ ကတော့ တောင်က တုံးကြီး ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့"

"ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့ မလှဲရဲတာတုံး အဘရဲ့ "

"အဘတို့ ဘိုး ပြောဖူးတယ်၊ မီးလောင်ကုန်းက ကိုဘရှင် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် အဲဒီကုန်းပေါ်က အကြီးဆုံး အဖြောင့်ဆုံး အပင်ကြီးတစ်ပင် လှဲဖူးသတဲ့ ၊ လွန် ဖြတ်လို့ သစ်ပင်ကြီးလုံးဝ ပြတ်သွားတာတောင် မလဲဘူးတဲ့ ကွ"

"ဗျာ ဟုတ်လား အဘ"

"အေး ဟုတ်တယ်တဲ့ ၊ ကြိုးနဲ့ ဆွဲပြီး လူလေးငါးယောက်ဆွဲလည်း မလဲဘူးတဲ့ ကွ၊ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုလဲလို့ မှ မလဲတော့ အကြံအစိုက်ပြီး ထိုင်နေကြတုန်း တောထဲက အော်သံကြီးတွေကြားလို့ ထွက်ပြေးလာကြရဆိုပဲ။ နောက်တစ်နေ့ လူစုပြီး သွားကြည့်တော့ မနေ့က လွန် ဖြတ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးက လွှရာတောင် မရှိဘဲ အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်နေတာတဲ့ ဟေ့၊ ဒါနဲ့ ဘိုးဘရှင်က ကန်တော့ပွဲပေးပြီး တောင်းပန်လိုက်ရသတဲ့ ၊ အဲဒီကတည်းက အဲဒီတောင်ကုန်းကို သစ်မလဲကုန်းလို့ ခေါ်ကြတာတဲ့ ကွ၊ စောစောကပြောတဲ့ သမုန်းအိုင်ကြီးက သစ်မလဲတောင်ကုန်းရဲ့ အခြေမှာ ရှိတာပေါ့ ငွေစိန်ရဲ့ "

"ဪ ဒါကြောင့် သစ်မလဲလို့ ခေါ်တာကိုး"

ကျုပ်တို့ မိသားစုသုံးယောက် စကားတွေပြောရင်း တော်တော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြတယ်။

လေတွေကလည်း တိုက်လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်က ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတွေဆိုတာ လေထဲမှ တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေတာဗျာ။ ကျုပ်ရောက်နေတာ သစ်မလဲ တောင်ကုန်းကြီးပေါ်မှာ ဗျာ။ သစ်မလဲတောင်စောင်းကနေ ကျုပ်က အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတာ။ လပြည့်ညဗျာ။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေတာ လသာတော့ လရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်နေတဲ့ သမုန်းအိုင်ကြီးကို အပေါ်စီးကမြင်နေရတာဗျာ။ ရေအိုင်ဘေးမှ သ

မုန်းပင်တွေက တောအုပ်လိုကို ပေါက်နေတာ။

ဟာ ... အိမ်ကလေး တစ်လုံးပါလား။ သမုန်းအိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးပျ။ ကြည့်စမ်းဗျာ။ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဒီလောက် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးက ဘယ်လိုများ ရှိနေရတာတုံး။ ပျဉ်ထောင်တစ်ထပ်အိမ်ပျ။ သက်ကယ်မိုးနဲ့ ။ ဟော အိမ်ထဲက မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာတာဗျို့။ မိန်းမကို ကျုပ်က လရောင်အောက်မှ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရတယ်။ အသက်လေးဆယ်လောက် ရှိမယ်ပျ။ သူ့ကို ကျုပ် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိတာနဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်နေမိတာ။ အဲဒီမိန်းမက ဆံပင်တော့ ကျောပေါ်မှာ ဖြန့်ချထားတယ် ။ ရပ်ရှည်က ရွက်ကြမ်းရေကျိုးရပ်မျိုးပျ။

ဟာ ... ကျုပ်ကို မြင်သွားပြီး လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဟော ပြုံးပြတယ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိတဲ့ ပုံမျိုးပျ။

"တာတေ လောလေ၊ တောင်စောင်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့၊ ငါပါဟဲ့ တောတေရဲ့ ၊ နင် ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား"

ကျုပ် မမှတ်မိဘူးပျ။ သိသလိုလိုတော့ ရှိတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

"တောတေ၊ ငါ မဖဲဝါလေ"

"ဗျာ၊ မဖဲဝါ ဟုတ်လား"

မဖဲဝါကို ဒီအရွယ်မျိုး၊ ဒီရပ်ရှည်မျိုးနဲ့ ကျုပ် တစ်ခါမှ ကို မတွေ့ဖူးဘူးပျ။ ကျုပ် သစ်မလဲတောင်ကုန်းပေါ်ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာပြီး သမုန်းအိုင်ဘေးကနေပတ်ပြီး လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးရှေ့မှာ မဖဲဝါက ကျုပ်ကိုရပ်ပြီး စောင့်နေတယ်။

"လာ တာတေ၊ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့"

မဖဲဝါက ရှေ့ကတက်ပြီး ကျုပ်က နောက်က တက်ခဲ့တယ်။ အိမ်လေးက အထဲမှာ လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးဗျ။ အိမ်ထဲမှာ ခုတင်နှစ်လုံး ချထားတယ်။ အဝတ်အစားထည့်တဲ့ ဘီရိုတစ်လုံးရှိတယ်။ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေလည်း အစုံဗျ။ ကလေးကစားစရာတွေလည်း စုံလို့ပါဗျ။ ကျုပ်က အိမ်ထဲကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

"ထိုင် တာတေ၊ ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်"

ကျုပ်က သင်ဖြူးဖျာလေးတစ်ချက်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖျာပေါ်မှာ မဖဲဝါက ထိုင်တယ်။ မဖဲဝါဆိုလို့ သာ ယုံရတာပါဗျ။ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းက မဝိုင်းကြည်တို့၊ လုံးကြည်တို့လိုပါပဲဗျ။

ဟာ ... ခုတင်ပေါ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် အိပ်နေပါလား။ ရှုပ်အင်္ကျီဝါဝါလေး ဝတ်ပြီး၊ ပုဆိုးအစိမ်းကွက်ကလေးကို ဝတ်လို့ ဗျ။ အသက်က ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် အရွယ်လေးဗျ။ အိမ်ထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ ရေနံဆီမှန်အိမ်လေးရဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ ကျုပ် သေသေချာချာ မြင်နေရတာဗျ။ ကလေးက အသားဖြူဖြူလေးဗျ။ ချစ်စရာကောင်းလေးပဲလို့ ကျုပ် တွေးနေမိတယ်။ ကလေးကို ကျုပ်ကြည့်နေမှန်း မဖဲဝါက သိတယ်ဗျ။

"တာတေ အဲဒါ ငါ့သား ဖဲညိုလေ"

"ဗျာ မဖဲဝါရဲ့ သား ဟုတ်လား"

ကျုပ်က တအံ့တဩနဲ့ မေးလိုက်မိတာဗျ။

"နင် တော်တော်အံ့ဩသွားလား၊ ငါ့သားဆီပေမယ့် သူက လူဟဲ့ တာတေရဲ့ ၊ ငါ့သားနာမည်က မောင်ဖဲညိုတဲ့ ၊ မဖဲဝါ မွေးတဲ့ သားဆိုတော့

မောင်ဖဲညါပေါ့ဟယ်၊ ဖဲညါဆိုပေမယ့် ငါ့သားက အသားသိပ်မညါပါဘူး တာတေရဲ့၊ ဖြူဖြူလေးပါ၊ နင် ဖဲညါကို ချစ်လား"

"ချစ်စရာလေးဗျ၊ မဖဲဝါရဲ့၊ ဒီကလေးက မဖဲဝါရဲ့ သားဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် တာတေ၊ နို့စို့ကလေးလေး အရွယ်ကတည်းက သစ်မ လဲတောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီး တာဝန်ပေးလို့ ငါမွေးခဲ့ရတဲ့ ငါ့သားဟဲ့၊ ဒီနေ ရာမှာ ဒီအိမ်လေးကို ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ဆောက်ပေးထားတာ၊ အိမ် ထဲမှာ လည်း အချိန်တန်ရင် ထမင်းဟင်းတွေကို ဘိုးဘိုးကြီးက အမြဲဖန် ဆင်းပေးထားတာ။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ငါ့သားဖဲညါမှာ နွားနို့တို့ ၊ ဆိတ်နို့တို့ မပြတ်ရအောင်ကို ဘိုးဘိုးကြီးက အဆင်သင့် ထည့်ပေးထား တာ၊ ထမင်းစားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့လည်း ငါ့သားကြိုက်တဲ့ ဟင်းကို မထပ်အောင်ကို ဘိုးဘိုးကြီးက စီမံပြီး အိုးတွေ၊ ပန်းကန်တွေ ထဲမှာ အချိန်မရွေး လှန်ကြည့်လိုက် အမြဲရှိနေတာ တာတေရဲ့ ၊ ငါက ငါ့ သားကို မွေးပေးရုံပဲ၊ ထမင်းခွဲပေး၊ နို့တိုက်ပေး၊ ချေးကလူ သေးကလူ လုပ်ကိုင်ပေးပေါ့ဟယ်၊ ငါ့သားဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားဆိုတာ သူ့အရွယ်နဲ့ သူ မနွမ်းစေရအောင် ဘိုးဘိုးကြီးက ဆင်တာဟေ့"

"ဒီကလေးက ဘယ်လိုများ ရောက်လာတာတုံးဗျ"

ကျုပ်ကလည်း သိချင်တာဆိုရင် သိပ်အောင့်မထားတတ်ဘူးဗျ။ မဖဲဝါကို တန်းမေးလိုက်တာ။

"ဒီကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ကားလမ်းဓားပြတွေက သတ်ပစ်ပြီး ပါ လာတဲ့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ အကုန်ယူကြတယ်။ ကလေးကိုတော့ မသတ်ရ က်တာနဲ့ ခေါ်လာကြပြီး ဒီတောထဲမှာ ငှက်ပျော်ဖက်တွေခင်းပြီး ထားပ ခ်ခဲ့ကြတာ၊ တော်တော်ကို ရက်စက်တဲ့ လူတွေပေါ့ဟယ်၊ ကလေးငိုသံကြားလို့ တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးက လာကြည့်တော့ အကျိုး

အကြောင်း အားလုံးသိသွားပြီး ငါ့ကို ချက်ချင်းအမိန့်ပြန်ခေါ်လိုက်လို့ ငါ
ရောက် လာပြီး ဒီကလေးကို မွေးနေရတာ၊ နင် ငါ့ကို ပင့်တဲ့ အခါတိုင်း
ငါ ဒီနေရာကနေ နင့်ဆီကို ကြွလာခဲ့ရတာ တာတေ"

"ဟင် ဒါဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးကို ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့တုံးဗျ"

"မဖဲဝါတစ်ယောက် ထားခဲ့တာပေါ့ဟဲ့ တာတေရဲ့ ၊ ဒီလိုပဲ ငါက
ခွဲသွားနေကျပဲဟာ"

"ဪ ဒီလိုကိုး"

ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် မအံ့ဩပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆိုတော့ ကျုပ်ဆီ
မှာ တောင် မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲရပ်ကလေး ရှိနေတာပဲလေဗျာ။

"နင့်ကို ငါအခုခေါ်တွေ့တာက ကိစ္စရှိလို့ ဟဲ့ တာတေရဲ့ "

"ဗျာ ဘာကိစ္စတုံးမဖဲဝါ"

"ငါ့သားဖဲညို ခုနစ်နှစ် ပြည့်သွားပြီ တာတေ၊ ဘိုးဘိုးကြီးက ဖဲညိုကို
နင့်ဆရာတော်ဆီမှာ အိပ်ခိုင်းတယ်၊ ဖဲညိုကို သာသနာ့ဘောင်သွင်းပြီး
စာပေကျမ်းဂန်တွေ သင်ကြားပေးရမယ်လို့ မိန့်တယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို
ခေါ်ရတာ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဆရာတော်ဆီမှာ အပ်ပေးမယ် မဖဲဝါ၊ ဒါနဲ့ ဖဲ
ညိုလေးကို ကျုပ် ဘယ်တော့ လာခေါ်ရမှာ တုံးဗျ"

"မနက်ဖြန် မနက်စောစော လာခေါ်တာတေ၊ ငါ့သားကို
ငါအားလုံးပြောထားပြီးပြီ၊ သူ စောင့်နေလိမ့်မယ်"

"ကောင်းပါပြီ မဖဲဝါ၊ ကျုပ် မနက်ကို စောစော လာပြီး ဖဲညိုလေးကို
ခေါ်ပါ့မယ်"

"ဟဲ့ တာတေ၊ ထစမ်း၊ ထစမ်း ..."

အမေက ကျုပ်ကို လှုပ်နှိုးနေတာဗျ။ ကျုပ် အိပ်မက်ကနေ လန့်နိုးသွားတယ်။

"အမေ ဘာတုံး၊ ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"နင့်မလည်း နှိုးလိုက်ရတာဟယ်၊ ထပြီး နားလေးဘာလေးနား ထောင်စမ်း၊ ဘာသံကြီးတုံး မသိဘူး"

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ကျုပ် အိပ်ရာထဲမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီး နားထောင်လိုတယ်။ ဟာ ကျားဟိန်းသံကြီးဗျ။ ကျုပ်တို့ ဘက်က တောတွေမှာ ကျားမှ မရှိတာ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး။

"ကျားဟိန်းသံကြီးဗျ အမေရ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ နင့်အဘတော့ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်နေတယ်၊ ရွာထဲကလူတွေလည်း နိုးကုန်ပြီ၊ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်လှမ်းပြီး စကားပြောနေကြတယ်"

အားလုံးနိုးနိုးကြားကြားရှိအောင် နေကြတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ အညာရွာလေးရဲ့ ဓလေ့လေးတွေပေါ့ဗျာ။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ကျားသံက ရွာအနောက်ဘက်က ကြားရတာဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ သင်္ချိုင်းကုန်းဘက်က ထင်တယ်။ ခဏနေတော့ အသံပျောက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ လည်း အိပ်လို့ မပျော်ကြတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြရတာဗျ။ ရွာထဲများ ကျားဝင်လာမလားလို့ ပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ရွာထဲက ခွေးတွေရော၊ နွားတွေရော ငြိမ်နေကြတာများ။
ရွာထဲမှာ ကျားဝင်လာရင် ဒီကောင်တွေ ဘယ်ငြိမ်နေပါ့မလဲများ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ယာထဲစောစော ဆင်းမယ့်သူတွေ
ရွာပြင်ထွက်ပြီး သွားလာလုပ်ကိုင်မယ့်သူတွေ တစ်ယောက်မှ မထွက်ဝံ့
တော့ဘူးပေါ့များ။

အဲဒီထဲမှာ ကျုပ်လည်း ပါတယ်ဗျ။

"ဟဲ့ တာတေ၊ နင်ကရော စောစောစီးစီး ဘယ်သွားမလို့ တုံး၊
ဖင်တကြွကြွနဲ့ "

"ကျုပ် လူတစ်ယောက် သွားခေါ်ရမှာ မို့လို့ အမေရ"

"ဘာ၊ ဘယ်ကလူတုံး"

"ကလေးပါ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ပေးရမှာ "

"ဟေ ... ကလေး၊ ဘယ်က ကလေးတုံး"

"ဆရာတော့်ကျောင်းကို ပို့ပေးရမယ့်ကလေး အမေရ"

ဆရာတော်ဆိုတဲ့ အသံ ကြားတော့မှ အမေ ငြိမ်သွားတာဗျ။

"ကြည့်လည်း သွား၊ ကျားက ခြုံတောထဲ ဝပ်ချင်ဝပ်နေမှာ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ"

လို့ ပြောပြီး ကျုပ် ဇွတ်ထွက်ခဲ့တာဗျ။ ကျုပ်က ဆေးလွယ်အိတ်ကို စ
လွယ်သိုင်း လွယ်ထားတာတွေတော့ အမေက ကျုပ်ကို မျက်မှောင်ကြူ
တိပြီး ကြည့်နေတာဗျ။

သမုန်းအိုင်ကို ကျုပ်ရောက်တော့ သစ်ရွက်တွေပေါ်ကို နှင်းတွေ တ
ပေါက်ပေါက် ကျနေတာဗျို့။ ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ရောက်ခဲ့တဲ့ အိ

မိကလေးကို လိုက်ရှာနေတုန်းဗျ။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟာ ဒါညက ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ ကျားဟိန်းသံကြီးပဲဗျ။ ကျုပ် ကပျာကယာပြေးပြီး တောင်ထန်းပင်နောက်ကို ပြေးကပ်လိုက်တယ်။ ကျားသံကြားတဲ့ ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟာ တွေ့ပြီဗျို့၊ တွေ့ပြီ။ ညက ကျုပ် အိပ်မက်ထဲမှာ ရောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးဗျ။ မဖဲဝါတို့ သားအမိ နေတဲ့ အိမ်ဗျ။ ဟာ ကျား၊ ကျား ကိုးတောင်ကျားကြီးဗျ။ အိမ်ကလေးကိုပတ်ပြီး သွားနေတာ။ ခါးကြီးက တနွဲ့နွဲ့နွဲ့ ဗျ။

ကျုပ်က ကျား အိမ်ဟိုဘက်ကို ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ရေအိုင်ဘေးကပတ်ပြေးပြီး အိမ်နားကို နီးအောင်ရွှေ့လိုက်တယ်။ အလိုအိမ်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်နေတာ မဖဲဝါပဲ။ ကျားကို သူ ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား။ ဖဲညိုရော၊ ဖဲညို၊ ကျုပ် လိုက်ကြည့်တယ်။ ဖဲညိုကို မတွေ့ဘူးဗျ။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟော ကျားက အိမ်ကို တစ်ပတ်ပြီး ဒီဘက် ပြန်ရောက် လာပြီဗျို့။ ကျုပ်က ပိတောက်ပင်ကြီးနောက်မှာ ကပ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

ကျားက အိမ်ကိုပတ်နေပုံထောက်ရင် ဖဲညို အိမ်ထဲမှာ ပဲရှိလိမ့်မယ်ဗျ။ ကျားက ကလေးကို ခြောက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား မဖဲဝါ နင် ဘာတတ်နိုင်သေးတုံး၊ နင် သားတစ်ယောက် မွေးနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားကတည်းက ငါလိုက်နေခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံးနေ့မှ ပဲ လာပြီးမိတော့တာကိုး၊ ဒီနေ့ နင့်သားကို ထနောင်းကုန်းဆရာတော်ဆီအပ်ပြီး ဒီနေရာကနေ နင်အပြီးထွက်သွား

တော့မှာ ကို ငါသိလို့ ညကတစ်ညလုံး ထနောင်းကုန်းက ကောင်တွေ အပြင်ထွက်မလာရဲအောင် ကျားသံပေးခဲ့ပြီးသား၊ ခုလောက်ရှိရင် ကလေးလာခေါ်မယ့်အကောင့် ကြောက်ချီးပါပြီး အိမ်ပြင်ကိုတောင် ထွက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကြားလား၊ ကဲ နင့်သားကို အိမ်ထဲမှာ ငါဖမ်းထားလိုက်ပြီ၊ နင့်ဆီက ငါလိုချင်နေတဲ့ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ "ပညာဗူး"အခုပေး၊ နင် စောင့်နေရတာမှန်း ငါ အတတိသိတယ်၊ မပေးရင် နင့်သားကို ငါခေါ်သွားမယ်၊ ငါလို ကဝေရာဇာဖြစ်အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်"

"တောက်"

ဟာ မဲဝါက တောက်ခေါက်တယ်ဗျ။ လူကတော့ မလှုပ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ ဪကဝေက စက်တွေနဲ့ ဖမ်းထားတာကိုး၊ ကျုပ် ချက်ချင်းမျက်ကွင်း ဆေးသွေးပြီး ကွင်းလိုက်တယ်။ ကျုပ်ဆေးလွယ်အိတ်မှာ က အစုံပါပြီးသားလေဗျာ။

ဒီတော့မှ ကဝေစက်တွေကို ကျုပ် သေသေချာချာ မြင်ရတာဗျ။ မဲဝါရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကို ကဝေစက်တွေ ပတ်ထားတာမျိုး။ ဒါကြောင့် မဲဝါ မလှုပ်နိုင်တာ။

"ဪ သရဲမက တောက်တော့ ခေါက်နိုင်သေးတာကိုး၊ နင် ဘယ်လောက် ခေါင်းမာမလဲ သိရသေးတာပေါ့"

ပြေပြောဆိုဆိုနဲ့ ကဝေရာဇာက သူ့ပါးစပ်ထဲက စိမ်းစိမ်းပြာပြာစက်တွေကို ထပ်လွှတ်နေတယ်ဗျ။

ကျုပ်က ဆေးလွယ်အိတ်ထဲက သံကဝေရုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဂါထာစုတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ဆရာကြီးတွေ ကျုပ်ကို ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ အရပ်လေဗျာ။

သံကဝေနဲ့ တွေ့လို့ ကတော့ ဘယ်ကဝေစက်မှ မခံနိုင်ဘူးဗျို့။ ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ် မြင်ဖူးပြီးသားဗျ။ ကျုပ် လက်ဖဝါးပေါ်မှာ တင်ပြီး ဂါထာစုတ်နေတဲ့ သံကဝေရုပ်ကလေးက အရောင်တွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ လက်လာတယ်ဗျို့။ ဟော ပျံသွားပြီ၊ ပျံသွားပြီ။ သံကဝေရုပ်ကလေး လေထဲကို ပျံထွက်သွားပြီး။

"ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ"

အလင်းဝိုင်းလေးတစ်ခု ထွက်သွားတဲ့ သံကဝေရုပ်ကို ကဝေရာဇာက မော့ကြည့်ပြီး မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားတယ်။ မဖဲဝါကတော့ ကျုပ်ရောက်နေပြီ ဆိုတာကို သိသွားတာပေါ့ဗျာ။ သံကဝေ ရုပ်ကလေးက ကဝေကြီးရဲ့ ခေါင်းအပေါ်မှာ ပတ်ပြီး ပျံနေတာဗျို့။ ဟော ဟော ကဝေကြီးရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်နေတဲ့ စက်တွေ အရောင်မှိန်မှိန် လာပြီး ပျောက်သွားပြီ။ ဟော မဖဲဝါရှေ့ကို တစ်လှမ်း လှမ်းထွက် လာပြီး ကျုပ်က ဂါထာရွတ်ပြီး သံကဝေရုပ်ကလေးကို ပြန်သိမ်းလိုက်တယ်။

"ဘုန်း"

ရိုက်ပြီဗျာ။ မဖဲဝါရဲ့ သံလက်ဝါး ရိုက်ချက်လေဗျာ။ ကဝေရာဇာဆိုတဲ့ လူ ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတယ်။

"ဝေါင်း"

ဟာ ကျားကြီးတစ်ကောင်ဗျို့။ သစ်မလဲတောင်ကုန်းက ပြေးဆင်းလာတာ။ ကိုးတောင်ကြီးကြီး သုံးကောင်စာလောက်ရှိမှာ ဗျ။

ဟာ ကဝေကောင် ပြေးပြီဗျို့။ မှောက်လျားထိုး လဲကျနေရာကနေ ချက်ချင်းကုန်းထပြီး ပြေးတာဗျို့။ ကျားကြီးက သမုန်းအိုင်ကြီးကို လွှားခနဲ ကျော်ခုန်လာတာဗျို့။ ကျုပ်ဖြင့် ပိတောက်ပင်ကြီးနောက်မှာ ကပ်ပြီး အ

သားတဆတ်ဆတ် တုန်နေတော့တာပျို့။

"ဝေါင်း"

ကဝေကောင်ကြီး ပြေးလို့ လွတ်နိုင်မလားဗျာ။ မဖဲဝါတို့ အိမ်လေးအ
လွန်လောက်မှာ ကျားကြီးက ကဝေကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

"အာ့း"

ကဝေရဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်သံက တစ်တောလုံး လွှမ်းသွားတယ်။ သွားပြီဗျာ။ တင်းတောင်းတစ်လုံးလောက်ရှိတဲ့ ခေါင်းကြီးနဲ့ ကျားက ကဝေကို ပါးစပ်ကြီးထဲမှာ ချီပြီး သစ်မလဲ တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက်ပြေးသွားတာများ ဗျာ လွှားခနဲ လွှားခနဲ နေတာဗျ။ ကျုပ် ရိပ်စားမိပါတယ်။ ဒီကျားဟာ သစ်မလဲတောင် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ နတ်ကျားကြီးပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါက အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဖဲညှိလေးကို လက်ဆွဲပြီး ခေါ်ထုတ်လာတယ်
 ။ ဖဲညှိကတော့ အပြင်မှာ ဖြစ်သွားတာတွေကို သိပ်သိပုံမပေါ်ဘူးဗျ။

"တာတေ၊ ဖဲညိုကို ဆရတော့ဆီမှာ အပ်လိုက်ပါ၊ ဖဲညိုက သာသနာ
ဘောင်မှာ နေပြီး သာသနာပြုမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါ၊ ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ ငါ သူ
ကို စောင့်ရှောက်ပေးကြရတာ"

ဖဲညါက အဝတ်အစား ထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးစလွယ်သိုင်းပြီး ကျုပ်နဲ့ လိုက်လာတယ်။ ကျုပ်က ဖဲညါကိုကျောပိုးပြီး တောထဲကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ခဲ့တယ်။ ရွာတို့ လူတို့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဖဲညါလေးက ထနောင်းကုန်းကို ရောက်တော့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် ဖဲညိုကို ဆရာတော် ဦးဂုဏဆီမှာ အပ်လိုက်တယ်။ ဆရာ

တော်ကလည်း ဖဲညိုကို မြင်မြင်ချင်း ကရုဏာဖြစ်ပြီး လက်ခံလိုက်တယ်
ဗျာ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဖဲညိုဟာ ဆရာတော် မွေးစားတဲ့ သမား ဖြစ်သွား
တာပေါ့ဗျာ။

ခုဆိုရင် ဖဲညို ကိုရင်ဝတ်ထားတာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိပြီဗျ။ ကျုပ်တို့
ရွာသားတွေက ကိုရင် ဖဲညိုရဲ့ လာရာကို မသိပေမယ့် ကိုရင်ဖဲညိုကို ခင်
မင်ကြတယ်။ ကြည်ညိုကြတယ်။ ကိုရင်ဖဲညို ဆွမ်းခံထွက်ရင် အလှအ
ယကို ဆွမ်းလောင်းကြတာမျိုး။

ကိုရင်ဖဲညိုက သူ့ကို တော်ထဲက ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ သံ
ယောဇဉ်အရှိဆုံးပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ သူ့အမေ မဖဲဝါကို ကိုရင်
ဖဲညို သတိရနေတတ်တယ်ဗျ။

တာတေ
